



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: Moldavská republika
bytem XY
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, čj. CPR-3647-2/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu Moldávie, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 24. 12. 2020, čj. KRPA-324779-14/ČJ-2020-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 14. 4. 2021, čj. CPR-3647-2/ČJ-2021-930310-V230, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně délky jeho neoprávněného pobytu na území ČR. V žalobě uplatnil toliko jeden žalobní bod.
4. Dle žalobce je však délka uloženého správního vyhoštění nepřiměřená ve vztahu k jeho soukromému životu, neboť v ČR neoprávněně setrval pod tíhou osobních těžkostí, tj. že měl v úmyslu podstoupit operaci očí. Podle žalobce je společenská nebezpečnost jeho jednání mimořádně nízká, neboť šlo o jeho první pochybení, svého jednání litoval, protiprávní stav udržoval s ohledem na „*nutnou léčbu*“, a je mladého věku, tedy je důvodný předpoklad jeho nápravy a žalobce napříště již pobytová pravidla ČR nebude porušovat. Podle žalobce uložené vyhoštění odporuje kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců. V jeho případě by tak bylo adekvátní uložit vyhoštění nepřesahující hranici jednoho roku.
5. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Je přesvědčena, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a v dané věci nelze od uložení správního vyhoštění upustit. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., doručené mu dne 13. 5. 2021, ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
8. Po zhodnocení žalobního bodu v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 23. 12. 2020 celní správou v spolupráci s hlídkou cizinecké policie na adrese XY, neboť po ztotožnění žalobce a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Dne 24. 12. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-324779-10/ČJ-2020-000022-SV).

10. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce vyslechl dne 24. 12. 2020. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-324779-11/ČJ-2020-000022-SV), že žalobce na území ČR přicestoval autobusem dne 3. 8. 2019 ze XY republiky (přes XY); od té doby v ČR zůstal. Do ČR přijel pracovat a nechat si operovat oči. Byl si vědom, že od 1. 11. 2019 *(od 3. 8. 2019 do 1. 11. 2020 pobýval zde na bezvízový styk 90 dnů – pozn. soudu)* pobývá na území ČR neoprávněně; žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Nevystěsoval, protože si chtěl vydělat peníze a poté absolvovat operaci očí; pracuje brigádně na stavbách v XY a ještě nemá dostatek prostředků na danou operaci. Vydělá si 90 Kč za hodinu, měsíčně si vydělá přibližně 17.000 Kč. Pracovní smlouvu ani pracovní povolení nemá. V XY bydlí na různých ubytovnách (adresu neví, protože tam bydlí jen několik dnů), doručovací adresu zde nemá, adresu pobytu cizinecké policii nehlásil, domácnost si financuje z toho, co vydělá. Má peníze na vycestování zpět do Moldávie. Je svobodný a bezdětný, v zemi původu bydlí jeho rodiče, bratr a sestra, s nimiž je v pravidelném kontaktu přes sociální sítě, v případě návratu se má kam vrátit, může bydlet v domě u rodičů. V ČR nemá žádné společenské nebo kulturní vazby ani majetek. Vůči nikomu na území ČR nemá vyživovací povinnost; není zde ani osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Zdravotní pojištění v ČR nemá, s ničím se neléčí. Žádné léky nebere. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Žalobce nezná žádnou překážku, pro kterou by nemohl vycestovat zpět do vlasti; jeho vlast je pro něj bezpečnou zemí. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně autobusem, chce vycestovat co nejdříve. V případě potřeby zasílání písemností v souvislosti s tímto řízením poukázal na adresu pobytu v Moldavské republice u jeho rodičů. Doplnění výsledku nežádal a vlastnoručně protokol podepsal jako úplný a správný.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 12. 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 1. 11. 2019 do 23. 12. 2020 (418 dní) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému takovému nepřiměřenému zásahu nedojde. K uložení době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (2 roky), správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá proto, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a jde o jeho první pochybení, avšak nelze odhlédnout od toho, že žalobce vědomě pobýval v ČR neoprávněně po uplynutí zákonné lhůty (přicestoval za prací, ač neměl pracovní povolení) a je třeba zohlednit také délku neoprávněného pobytu v ČR (která by byla zřejmě ještě delší, pokud by žalobce nebyl cizineckou policií identifikován a zajištěn). Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, z výsledku databáze daktyloskopických karet (AFIS), z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 23. 12. 2020, z doloženého cestovního pasu žalobce, protokolu o výsledku ze dne 24. 12. 2020, z fotodokumentace a dalšího spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod sp. zn. KRPA-324779/ČJ-2020-000022-SV.

12. Žalovaná poté v odvolacím řízení korigovala v odůvodnění svého rozhodnutí závěr o délce neoprávněného pobytu žalobce v ČR tak, že tento započal 2. 11. 2019 (*po přepočítání 90 denního bezvízového styku – pozn. soudu*), a tato korekce není předmětem žalobních námitek. Podle žalované dospěl správní orgán I. stupně ke správným skutkovým zjištěním, a to na základě dostatečných podkladů ve správním spise. K odvolacím námitkám týkajícím se nepřiměřenosti délky vyhoštění poukázala žalovaná na to, že žalobce věděl o nelegálnosti svého pobytu v ČR a neměl v úmyslu svou pobytovou situaci řešit. Uvedla, že vyhoštění bylo uloženo v druhé pětině maximální zákonné doby a ve srovnání s obdobnými případy nejde o délku neobvyklou; podle žalované na správnosti uložené délky vyhoštění nemůže nic změnit ani žalobcem tvrzená lítost nebo jím tvrzená nezbytnost podstoupit operaci očí. Žalovaná uvedla, že žalobce nemá možnost vykonávat pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost v ČR (pracoval zde nelegálně), a současně odkázala na hodnocení relevantních skutečností správním orgánem I. stupně, vycházející ze skutečností uvedených samotným žalobcem při výslechu, které nasvědčují naopak tomu, že uložené vyhoštění žalobci je přiměřeným zásahem.
13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
17. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 2. 11. 2019 do 23. 12. 2020, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
18. Žalobce brojil pouze proti nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na jím uváděné okolnosti.
19. Soud však tomuto žalobnímu bodu nemohl přisvědčit, a to z následujících důvodů.
20. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.

21. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
22. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. citaci tohoto ustanovení v bodu 15. rozsudku), včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to podrobně a zcela přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 2 roky. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, a to po dobu delší než jeden rok, přičemž doba neoprávněného pobytu byla zjevně ukončena jen díky provedení kontroly cizineckou policií, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Jako k polehčující okolnosti přihlédly k tomu, že jde o první pochybení žalobce, který s orgány veřejné moci spolupracoval. Zdůraznily však i závažnost žalobcova pochybení.
23. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je dle názoru soudu naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Takový nezákonný postup se z ničeho nepodává a ani žalobce nic v tomto směru netvrdí.
24. S ohledem na výše uvedené nemůže soud souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce dvou let nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého (ani rodinného) života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
25. Pokud žalobce argumentuje tím, že si chtěl vydělat peníze na nutnou operaci očí, toto tvrzení ničím nepodložil, ba co víc, sám si ve své výpovědi odporuje, neboť z jeho vlastních vyjádření při výslechu dne 24. 12. 2020 vyplynulo, že se s ničím neléčí a žádné léky nebere. Soud má přitom za to, že pokud by žalobce potřeboval *nezbytnou* zdravotní péči o oči spočívající v operaci, jistě by takovou skutečnost zmínil již v samotném výslechu a pokusil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

se tuto skutečnost i prokázat, např. doložením nějakých lékařských zpráv, které by žalobce k takovému postupu (operativní zákrok) indikovaly. Nic takového se však nestalo. Navíc, i kdyby tvrzení žalobce o nezbytnosti operace očí bylo pravdivé, z ničeho nevyplývá, proč takový zákrok nemůže podstoupit ve vlasti.

26. Podle zdejšího soudu tak žalobce neuvedl v žalobě žádné okolnosti, které by měly nasvědčovat jeho námitce, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřené jeho soukromému životu. Rovněž tak žalobce nijak neuvedl, proč se domnívá, že přiměřeným by bylo uložení vyhoštění maximálně v délce jednoho roku. Pokud jde o argument prvního pochybení žalobce, poukazuje zdejší soud na str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze kterého je zřejmé, že tato okolnost byla při ukládání správního vyhoštění již zohledněna. Žalobce rovněž poukazoval na to, že svého jednání litoval. Zdejší soud zjistil, že žalovaná na obdobnou odvolací námitku reagovala v napadeném rozhodnutí tak, že samotné konstatování lítosti žalobce nemá vliv na zákonnost uloženého vyhoštění (srov. první odstavec na str. 4 napadeného rozhodnutí). Zdejší soud k tomu doplňuje, že projev určité míry lítosti, ve spojení s uvědoměním si vlastního pochybení, lze spatřovat v tom, že žalobce spolupracoval s orgány veřejné moci a snažil se vypovědět dne 24. 12. 2020 pravdivě všechny okolnosti jeho jednání. K této podobě sebereflexe přitom již správní orgán I. stupně přihlédl při ukládání vyhoštění (srov. bod 22. rozsudku, resp. poslední odstavec na str. 6 prvostupňového rozhodnutí).
27. Žalobce dále v žalobě poukázal na svůj „mladý věk“ a tím i větší pravděpodobnost nápravy. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce oproti tomu ve svém odvolání poukázal na svůj „střední věk“ a tím vysokou pravděpodobnost nápravy. K dané námitce zdejší soud uvádí, že žalobci při neoprávněném pobytu v ČR bylo 31,5 roku, tedy byl dospělou osobou plně odpovědnou za své jednání, byl i dle svých tvrzení zcela zdravý a bylo lze po něm tedy požadovat odpovědný přístup a respektování právního řádu ČR. Soud ve shodě se správními orgány nevidí opodstatnění pro stanovení kratší délky vyhoštění či dokonce důvod pro neuložení opatření vyhoštění jen z důvodu věku žalobce. Zdejší soud shledal jako přílehlavý již závěr správního orgánu I. stupně, dle něhož není důvod, proč by věk žalobce měl být překážkou pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. poslední odstavec na str. 5 prvostupňového rozhodnutí).
28. Zdejší soud rovněž dodává, že přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Soud však i přesto provedl určité srovnání, a to s ohledem na námitku žalobce o přiměřenosti uložení správního vyhoštění maximálně v délce 1 roku. Zdejší soud ze své úřední činnosti poukazuje na své nedávné rozsudky sp. zn. 1 A 25/2021, v němž se zabýval správním vyhoštěním za neoprávněný pobyt cizince v délce 157 dní, uloženým v délce 1 roku, a rozsudek sp. zn. 1 A 15/2021 v němž se zabýval správním vyhoštěním za neoprávněný pobyt cizince v délce 330 dnů, uloženým v délce 18 měsíců (oba rozsudky veřejně dostupné na stránkách www.nssoud.cz), které jsou známy též zástupci žalobce, neboť v obou kauzách rovněž vystupoval jako zástupce. Soud zhodnotil, že v těchto kauzách jsou dány obdobné okolnosti poměrů cizinců, proto lze následně v matematickém srovnání alespoň obecně konstatovat, že námitka žalobce o adekvátnosti uložení správního vyhoštění v délce maximálně 1 roku za neoprávněný pobyt trvající 418 dní neodpovídá zavedené správní praxi správních orgánů, ale přijaté řešení v napadeném rozhodnutí naopak zcela koreluje zásadě, aby při rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).

IV. Závěr a náklady řízení

29. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 25. června 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.